

SCHRIFTMEDITATIE

"Zij gaan van kracht tot kracht, een iegelijk van hen zal verschijnen voor God in Sion".
Psalm 84:8

"Zij gaan"... Alle mensen gaan. We zijn op weg. Stilstand is er niet. Er zit vaart in het leven. Als schaduwen vliegen we door de dagen, maanden en jaren. Kijk om u heen. Kijk naar uzelf. Wij zijn kind geweest... 't is voorbij. Wij waren jongeling of jongedochter.. 't is voorbij. Soms wilden we de ogenblikken en de ervaringen vasthouden.. ze gingen voorbij. Kinderen groeien op. Ouders worden oud. Als dorre, breekbare halmen buigen zij onder de wind. Zij gaan.. wij gaan.. Ik ga.... Het ene geslacht gaat en het andere geslacht komt. Wie kan man, vrouw of kind in het leven houden? Hoeveel dierbare banden en betrekkingen werden verbroken? Wat al ledige plaatsen van hen, die ons voorgingen? Waar gaan wij naar toe? De mens nochtans, die in waarheid is, blijft niet: hij wordt gelijk de beesten die vergaan. Deze hun weg is een dwaasheid van hen; nochtans hebben hun nakomelingen een welbehagen in hun woorden. Men zet hen als schapen in het graf, de dood zal hen afweiden. Wij zijn niet bij God gebleven. Nu staat ons leven in het teken van: Zij gaan... zij ver-gaan. Uitdrijving uit het paradijs. Wij kozen onze eigen weg. Op die weg gaan wij tenonder.

En als Gods adem ons verlaat
Worden de vaten leeggegoten
En alle zuilen omgestoten:
Met elk van ons 't heelal vergaat,
Slechts éénmaal is al wat bestaat.

Wij gaan. Hij kwam. Hij kwam uit de hoge hemel om bij ons te wonen. Hij kwam in ons vlees. Hij kwam onder de zon op onze doodweg, al gaande en wenende. De Eeuwige kwam in de tijd.. in de kleine uren, de maanden en de jaren.

Hij wilde GAAN op de weg naar de dood. Hij wilde ver-gaan onder de toorn van de rechtvaardige Rechter. Zijn naam is Jezus. Hij kwam en ging om de wil van God te doen. De afgrond riep tot de afgrond bij het gedruis der wateren. Al de golven en baren gingen over Hem heen. Hij ging.. dag en nacht. Hij ging het land door, goeddoende. In de nacht zuchtte Hij op de bergen. Hij, de ver-gaande, ging uit, dragende Zijn kruis. Met Hem gingen twee moordenaars, de dood tegemoet. Deze hun weg is een dwaasheid. Zij gaan.. Wij gaan.. HIJ GAAT. Alles is in beweging. Er is geen einde van al het volk op de heirbaan van de dood.

Zij gaan van KRACHT TOT KRACHT. Wat is dat? Ik dacht dat we van dood tot dood gingen? Zijn er dan mensen die een betere weg gaan? Hier is de eeuwige liefde van God. Hij maakt onderscheid waar geen onderscheid is. Welzalig dien Gij hebt verkoren. Dien g' uit al het aards gedruis doet naderen. Nee, dat onderscheid ligt niet in de mensen. Allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods.

God heeft Zich bekend gemaakt. Hij gaf een tempel hier op aarde. Aan Zijn volk Israëel gaf Hij tabernakel en tempel. Zo wou Hij met geen volken handelen. Die moesten Zijn getuigenissen en Zijn Verbondsgeheimen missen. Die tempel was een getuigenis van Gods wonen bij de mensen. Dat huis van God predikt ons: Wij zijn in onze tabernakel verdoemd en verworpen. Wij ver-gaan in onze huizen.. in onze raadslagen.. in onze wegen. Zo stond daar die tempel als een getuigenis van Gods eeuwige barmhartigheid. De weg naar het allerheiligste was nog niet ontsloten. Het wachtte op Hem, om Wiens wil de voorhang zou scheuren van boven naar beneden. Toch was de tempel, in die tijd, een afbeelding van de dingen die komen zouden. Groot was de droefenis van de ellendige, die verstoken was van de dienst van het huis des Heeren. Zulkeen benijdde de vogeltjes die om het altaar vlogen. De vogeltjes die een nest hadden. Maar als de Heere de ballingschap van de ellendigen wendde.. o, dan maakten zij zich op naar Jeruzalem. Dan begeerden zij Zijn

liefelijkheid en schone dienst te aanschouwen.
Voor velen was de reis lang en moeilijk. Zij
werden omringd door duizenden gevaren.
Maar ze gingen....

Guldene Sionsstad,
lichtende hemelstad,
pracht ongeschonden,
die harten neigen doet
en voor wie zwijgen moet
én hart én monden.

Enige Vaderstad,
mystieke hemelstad,
rijzend daarboven,
nu eens in u verblijd,
dan weer mijn ziele schreit,
hijgt naar Uw hoven...

Zij gingen van Kracht tot Kracht. Van schuil-
plaats tot schuilplaats.. Van vesting tot ves-
ting. Op de lange tocht ontmoetten zij Torens
van Verlossingen. Zij waren hongerig en dorstig.
Hun ziel in hen was overstelpt. Maar Hij leidde
hen op een rechte weg, om te gaan tot een stad
ter woning. Onder hen waren blinden en kreupe-
len. Zij GAAN. God zette hen op de weg. Groot
was de blijdschap als zij de stad in het oog
kregen. Het laatste pelgrimslied werd ingezet:
Ziet, looft de Heere, al gij knechten des
Heeren, gij, die alle nacht in het huis des
Heeren staat. Heft uw handen op naar het heilig-
dom, en looft de Heere. Dan antwoordt de pries-
terschaar: De Heere zegene u uit Sion, Hij, Die
de hemel en de aarde gemaakt heeft.
Zij gaat van kracht tot kracht, de kerk, van de
oude en de nieuwe bedeling. Oók de kerk van de
laatste ure. De reis kan zwaar zijn.. de om-
standigheden moedbenemend: Zij gaan. Zij gaan
als ellendigen, nietshebbenden, verleiders, ver-
volgenden. In zichzelf leeg aan alle goed,
geesteloos, blind, moedeloos, vleselijk. Wie
voert mij in een vaste stad? Wie zal mij ver-
lossen uit het lichaam dezès doods? En toch:
Zij gaan van kracht tot kracht.. van schuil-
plaats tot schuilplaats. Wat geeft hun dan kracht?

Wat en waar zijn de schuilplaatsen? Het zijn de werken van onze gezegende Heere en Zaligmaker. Wat ontmoeten ze op de weg? ZIJN WEG. Daar zien ze Zijn voetstappen, ingedrukt in de dorre aarde. Dáár zien de biddelozen Hem bidden, op de berg, alleen. Dáár horen ze Hem spreken tot de ellendige: Uw zonden zijn u vergeven.

Dáár zien ze Hem eten met tollenaars en zondaren. Dáár zien ze Hem de kinderkens in de armen sluiten.

Dáár vinden ze de afdruk van Zijn knieën in de hof van Gethsemané.

Dáár is de grond nat van Zijn bloed en tranen.

Dáár horen ze: Vader, vergeef het hun, zij weten niet wat zij doen.

Dáár horen ze hoe Hij de poorten van het Paradijs ontsluit voor een moordenaar.

Dáár horen ze de bange klacht: Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?

Dáár: Het is volbracht. Dan weer: Vrede zij ulieden.. Ik geef u het eeuwige leven.. Ik ben de Weg.

Gewis, dat zijn de schuilplaatsen voor de verlorenen. Dat zijn de zegeningen voor de vervloekten. Dát is de balsem uit Gilead. Zij gaan van kracht tot kracht. Hoe dichterbij het doel, hoe krachtiger het verlangen. Ja, dat is een zegen van de God Jakobs, als het zò in de ziel mag zijn:

Hoe dichterbij ik nader
het huis van Mijn Vader
hoe meer dat ik hijg..

Dat geve de Heere aan de pelgrims, naar de grootheid van Zijn Genade.

Een iegelijk van hen zal verschijnen voor God in Sion.. Zij zullen God zien.

"Verschijnen", dat klinkt zo onwezenlijk voor doffe zondaren. Hoe zullen zij verschijnen voor God in Sion? Zij zullen verschijnen voor Zijn heilige ogen in klederen van heil en van gerechtigheid.. klederen gewassen in het bloed van het Lam.

Al laagt gijlieden tussen twee rijen van stenen,

zo zult gij toch worden als vleugelen ener duif,
overdekt met zilver, en welker vederen zijn met
uitgegraven geel goud. Wij zullen niet hebben
onze gerechtigheid die uit de wet is.. maar die
door het geloof van Jezus Christus is.

Zij zullen verschijnen, daar, waar de Voorloper
voor ons is ingegaan, namelijk Jezus. Johannes
zag een grote schare, die niemand tellenkan,
voor de troon Gods en des Lams.

Zij waren op weg naar de hel....

Zij werden gebracht op de Weg naar de hemel.

Een iegelijk van hen zal verschijnen voor God
in Sion. Hij heeft gezegd: Mijn schapen horen
Mijn stem en Ik geef ze het eeuwige leven. Zij
zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid..

Want geen van ons zou ooit behouden landen
en geen zou keren van dees verre vaart
als Hij ons handen niet vasthield in Zijn handen
als Hij bij dag en nacht niet bij ons waart.

Welaan dan, bedrukte schaar.. Hij is getrouw,
de Bron van alle goed. Zijn kracht dale op ons,
in zwakheid, neer. Hij vermenigvuldigt sterkte
dien, die geen krachten heeft. De jongen zullen
moede en mat worden en de jongelingen zullen
gewisselijk vallen; maar die de Heere verwachten,
zullen de kracht vernieuwen; zij zullen opvaren
met vleugelen gelijk de arenden; zij zullen lopen
en niet moede worden; zij zullen wandelen en niet
mat worden.

'k Sla d'ogen naar 't gebergte heen,
Vanwaar ik dag en nacht
Des Hoogsten bijstand wacht.
Mijn hulp is van de Heer' alleen,
Die hemel, zee en aarde
Eerst schiep, en sinds bewaarde.

Psalm 123:1

D.C.O.

oo00oo